

Rynkeby 25.09.2021

Onkuntíð, so vildu vit ynskt, at vit kundu ferðast aftur í tíð. Aftur um, har sum vit eru nú. Aftur til 'áðrenn'.

Kanska áðrenn onkur av teimum, sum vit eru allarbest við, bleiv sjúk ella sjúkur. Áðrenn vit mistu onkran, vit vóru góð við. Tað kann kennast sum, at áðrenn – tá var alt gott. Vit ræddust ikki, tá ið náttarsvøvnurin tapti fyri degnum. Tað var ikki so óendaliga tungt at koma upp úr songini. At gera gerandis tingini. At liva.

Kanska var alt ikki so gott, men tað var betri. Og fer tað at verða gott aftur?

Onkuntíð melur lívið eisini í ring – og tað er sum koma vit ikki fram, har sum vit skulu. Tað kann eisini kennast tungt.

Hjá tykkum hevur tað kanska kenst so. Fyri tveimum árum síðani vóru Rynkurnar á veg til París. Í staðin súkklaðu tit í Føroyum. Tað er kanska ikki so galið, men tað var ikki ætlanin.

Í ár skuldi tað so vera! Men í ár súkklaðu tit í ring. Tit høvdu ein góðan túr í Danmark, men Hirtshals er ikki París. Sum ein av súkkclarunum segði: tað er óivað stuttligari at síggja Eifel-tornið enn at síggja reyvina á Norrønu. Tað er skitið, at tit ikki sluppu at koma á mál. Kann næstan freistast at spyrja, sum danir onkuntíð spyrja: hvussu halda tit sjálvi at tað gongur?

Vit eru øll partur av onkrum. Onkur hevur sagt, at sjálvt einabúgvín er partur av onkrum. Tí onkur hevur lært hann tað, hann dugir, so hann klárar seg sum einabúgví.

Barnið, sum verður álvarsliga sjúkt, tað er tíbetur eisini partur av onkrum. Tað hevur eina mammu og ein pápa. Systkin. Ommu og abba. Mammubeiggja, mostur, fastur og pápabeiggja kanska. Systkinabørn. Vinfólk.

Og. Børn, sum verða álvarsliga sjúk, tey hava eisini tykkum. Tit eru partur av tí verjugarðinum, sum stendur um tey.

67 ferðir hevur eitt barn, sum er álvarsliga sjúkt, merkt tykkara stuðul. Barnið, foreldrini og hini, sum standa um tað. Tit hava gjørt, at tey hava fingið fíggjarligan styrk - styrk, sum munar.

Børnini, sum hava verið í sjúkrahúsum í Danmark á jólum, hava fingið eina serliga jólagávu frá tykkum. Sjúklingahotellið í Keypmannahavn hevur fingið súkkulur frá tykkum.

Børn, sum hava ella hava havt krabbamein, og eisini familjurnar hjá teimum, hava hesi árini m.a. verið í Edinburgh, á Háskúlanum her í Havn, og fyri stuttum ein ógloymandi túr á Ítróttaháskúlanum í Vági. Tað hava tit givið teimum. Gransking hava tit stuðlað og ágóðin merkist longu.

Afturat hesum er eisini nógv, sum eg havi gloymt.

So eg má pent rætta tað, sum eg segði í áðni. Hóast tit ikki komu til París í ár, so komu tit so sanniliga á mál.

Síggi fyri mær øll børnini, tit hava hjálpt. Og øll tey, sum standa teimum nærmast. Tað eru fleiri 100 fólk til samans. Tit eru ein týðandi partur av teirra verjugarði. Tit og tykkara stuðlar.

Satt er, at onkuntíð er tað soleiðis, at vit ynskja okkum aftur til áðrenn okkurt hendi okkum. Men tað kemur eisini meiri enn so fyri, at vit eru glað um, at vit ikki eru áðrenn. Vit gleðast um, at vit ikki eru áðrenn Team Rynkeby Føroyar.

Fyri Krabbameinsfelagið takki eg tykkum fyri tað megnar arbeiði, tit gera. Takk, at tit eru.

Og so ynski eg tykkum so innarliga, at næsti túrur endar í Paris.